

# Panium - Numărul doisprezece

## *Daniel 11:40 și cele trei despecetluri ale profeției*

Jeff Pippenger

2025-09-12

Versetul patruzeci din Daniel unsprezece este unul dintre cele mai profunde versete din Biblie. El reprezintă desigilarea cărții lui Daniel în anii 1798, 1989 și 2023. Cele trei momente în care cartea a fost desigilată marchează încheierea unei risipiri de „șapte vremi”. Anul 1798 a marcat încheierea celor două mii cinci sute douăzeci de ani de risipire care au început în 723 î.Hr., când Asiria a dus în captivitate cele zece seminții de nord. Anul 1989 a marcat încheierea a 126 de ani de la răzvrătirea din 1863, când Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a pus oficial deoparte „cele șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase. Anul 2023 a marcat încheierea celor trei zile și jumătate în care cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au zăcut morți pe uliță. La încheierea celor 2.520 de ani (a celor 126 de ani și a celor 3½ zile — toate simboluri ale „șapte vremi”), cartea lui Daniel a fost desigilată.

Sora White ne informează că, în 1798, era necesar ca oamenilor să li se prezinte evenimentele legate de închiderea timpului de probă. Când consemnează acest fapt, ea identifică istorii paralele, căci ea prezintă, de asemenea, solia zilelor de pe urmă drept evenimentele legate de închiderea timpului de probă. Vorbind despre istoria milerită, ea consemnează:

Se impunea ca oamenii să fie treziți la primejdia în care se aflau; ca ei să fie mișcați să se pregătească pentru evenimentele solemne legate de închiderea timpului de har. Tragedia veacurilor, 310.

Referindu-se la zilele de pe urmă, ea consemnează:

Înainte de răstignirea Sa, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor Săi că avea să fie dat la moarte și să învie din mormânt, iar îngerii erau de față pentru a întipări cuvintele Sale în minți și în inimi. Dar ucenicii așteptau o izbăvire vremelnică de sub jugul roman și nu puteau suporta gândul că Acela în care se concentraseră toate nădejdirile lor avea să sufere o moarte ignominioasă. Cuvintele pe care trebuiau să și le amintească au fost alungate din mintea lor; și când a venit timpul încercării, i-a găsit nepregătiți. Moartea lui Isus le-a nimicit cu totul nădejdirile, ca și cum nu i-ar fi prevenit dinainte. Tot astfel, în profeții, viitorul ne este deschis înaintea noastră la fel de limpede cum le-a fost deschis ucenicilor prin cuvintele lui Hristos. Evenimentele legate de închiderea timpului de har și lucrarea de pregătire pentru timpul de strâmtorare sunt prezentate clar. Dar mulțimi întregi nu au mai multă înțelegere a acestor adevăruri importante decât dacă n-ar fi fost niciodată descoperite. Satana pândește ca să răpească orice impresie care i-ar face înțelepți spre mântuire, iar timpul de strâmtorare îi va găsi nepregătiți. Marea Controversă, 595.

Mesajul milerit a fost desigilat în 1798 și a prezentat "evenimentele legate de închiderea timpului de probă". Vorbind despre zilele de pe urmă, ea aplică istoria ucenicilor pentru a ilustra faptul că

"evenimentele legate de închiderea timpului de probă" sunt cele care îi fac pe oameni înțelepți spre mântuire, dar nu sunt înțelese. Mesajele care au fost desigilate în 1798, 1989 și 2023 au fost mesaje care au identificat "evenimentele legate de închiderea timpului de probă".

Versetul al patruzeci-lea reprezintă o linie istorică în cadrul căreia Cartea lui Daniel este desigilată de trei ori. În 1798, viziunea lui Daniel cu privire la Râul Ulai, care reprezintă capitoarele șapte până la nouă, a fost desigilată. În 1989, viziunea lui Daniel cu privire la Râul Hiddekel, care reprezintă capitoarele zece până la doisprezece, a fost desigilată. În 2023, istoria ascunsă a versetului al patruzeci-lea din capitolul unsprezece al Cărții lui Daniel a fost desigilată.

Istoria versetului patruzeci reprezintă perioada de la 1798 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu; aceasta este istoria Statelor Unite, care sunt de asemenea fiara pământescă din Apocalipsa, capitolul treisprezece, profetul mincinos din Apocalipsa, capitolul șaisprezece, și a șasea împărăție a profeției biblice. Aceeași istorie reprezentată în versetul patruzeci din Daniel, capitolul unsprezece, este de asemenea reprezentată într-un singur verset în cartea Apocalipsei.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

Acest verset, asemenea versetului patruzeci, reprezintă istoria care începe cu Actele privind Străinii și Sedițiunea din 1798 și se încheie cu Legea duminicală, când națiunea vorbește ca un balaur, o istorie care începe când Roma papală este înlăturată de pe tron și se încheie când Roma papală este restaurată pe tron. Istoria reprezentată atât de Apocalipsa 13:11, cât și de Daniel 11:40 începe cu înlăturarea celei de-a cincea împărății din profeția biblică și se încheie cu înlăturarea celei de-a șasea împărății din profeția biblică.

Cei „șaptezeci” de ani în care Babilonul a domnit ca primul regat al profeției biblice până la al doilea regat al profeției biblice reprezintă istoria versetului patruzeci de la 1798 până la legea duminicală.

Și va fi în ziua aceea că Tirul va fi dat uitării șaptezeci de ani, după zilele unui împărat; după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, cutreieră cetatea, tu, desfrânato care ai fost uitată; fă o melodie plăcută, cântă multe cântece, ca să-ți aduci aminte de tine. Și va fi că, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la câștigul ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15–17.

Istoria de la 1798 până la legea duminicală este, de asemenea, istoria în care desfrânata Tirului este dată uitării, după cum este consemnat în Isaia douăzeci și trei, unde perioada este exprimată drept "șaptezeci de ani" și "zilele unui singur împărat". De la Nebucadnețar până la Belșatar a domnit prima împărăție a profeției biblice, tipificând astfel a șasea împărăție a profeției biblice, care a început ca un miel, dar ajunge să vorbească precum un balaur. Nebucadnețar reprezintă un adept al mielului, iar Belșatar un adept al balaurului.

Istoria de la 1798 până la legea duminicală este, de asemenea, istoria celor trei îngeri din Apocalipsa 14, începând cu reforma mileritilor și încheindu-se cu reforma celor o sută patruzeci și

patru de mii. Solia celor trei îngeri este solia ceasului judecății. Mileriții au anunțat evenimentele legate de deschiderea judecății, iar cei o sută patruzeci și patru de mii anunță evenimentele legate de închiderea timpului de har.

Evenimentele legate de închiderea harului sunt înfățișate pe linii profetice interne și externe, iar ele au loc în principal în istoria reprezentată de versetul patruzeci din Daniel 11. Evenimentele versetului patruzeci se încheie la legea duminicală din Statele Unite, astfel că evenimentele străngerii finale a celorlalți copii ai lui Dumnezeu care sunt încă în Babilon nu sunt reprezentate în versetul patruzeci; totuși, criza cu care atunci se confruntă lumea tocmai s-a încheiat în Statele Unite. Aceste evenimente reprezintă judecata asupra Statelor Unite și purificarea Bisericii lui Dumnezeu înainte ca Biserica să fie înălțată ca un stindard.

Evenimentele interne legate de închiderea timpului de probă identifică lucrarea lui Hristos ca Mare Preot de a încheia taina lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său din zilele de pe urmă.

Evenimentele externe identifică rolul Statelor Unite în restabilirea puterii papalității. Întreaga istorie a Statelor Unite, în calitate de a șasea împărăție din profeția biblică, precum și întreaga istorie a Laodiceei, se desfășoară în timpul istoriei reprezentate de versetul patruzeci.

Linia internă și linia externă din versetul patruzeci sunt reprezentate de cele două coarne ale fiareii pământului. Cornul republicanismului este linia externă, iar cornul protestantismului este linia internă. Ambele linii există în istoria celei de-a șasea împărății, iar la încheierea istoriei celei de-a șasea împărății judecata lui Dumnezeu este adusă asupra ambelor coarne, protestant și republican. Mesajul care identifică evenimentele legate de închiderea timpului de probă este mesajul care identifică evenimentele care sunt aduse asupra Statelor Unite pe măsură ce își umplu paharul timpului de probă. Mesajul care identifică evenimentele legate de închiderea timpului de probă este, de asemenea, mesajul care identifică evenimentele care sunt aduse asupra Adventismului de Ziua a Șaptea pe măsură ce își umple paharul timpului de probă.

În cadrul istoriei versetului patruzeci, cartea lui Daniel este desigilată de trei ori, iar de fiecare dintre cele trei ori se conturează o linie internă și una externă care prezintă evenimentele legate de închiderea timpului de probă. Fiecare dintre cele trei repere este precedat de o împrăștiere de șapte vremi. Versetul patruzeci reprezintă, așadar, istoria din 1798 până la legea duminicală, iar reperele profetice din acea istorie sunt „evenimentele legate de închiderea timpului de probă”. În cadrul istoriei versetului patruzeci, linia internă reprezintă, la început, o tranziție de la Filadelfia către Laodicea, iar la sfârșit, o tranziție de la Laodicea către Filadelfia. Începutul reprezintă o mișcare de reformă, așa cum este ilustrată de pilda celor zece fecioare, care a prefigurat o mișcare de reformă la sfârșit, ce a împlinit de asemenea pilda întocmai, literă cu literă.

Mișcarea millerită filadelfiană a început cu o împlinire a „celor șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase în 1798, iar apoi cu o altă împlinire a „celor șapte vremuri” la 22 octombrie 1844. Cel târziu în 1856, atât James White, cât și Sora White au identificat mișcarea ca aflându-se într-o stare laodiceană. În același an a fost prezentată lumină nouă asupra „celor șapte vremuri” în publicația oficială a bisericii, care nu a fost niciodată finalizată. „Cele șapte vremuri” s-au împlinit în 1798, iar ulterior William Miller a descoperit „începutul lanțului adevărului”, cum îl numea Sora

White, iar acest început l-au constituit „cele șapte vremuri”. 1798 a fost o împlinire a „celor șapte vremuri”, după care Miller face descoperirea sa fundamentală a „celor șapte vremuri”, pe măsură ce cartea lui Daniel este desigilată. După aceea, 22 octombrie 1844 marchează o altă împlinire a „celor șapte vremuri”, care, la rândul ei, este urmată de o tranziție a mișcării de la Filadelfia la Laodiceea, chiar în același an în care lumina nouă asupra „celor șapte vremuri” rămâne nefinalizată. În 1863, ceea ce fusese mișcarea millerită filadelfiană până în 1856, când a făcut tranziția în mișcarea millerită laodiceeană, a devenit o biserică înregistrată legal, în mare măsură din considerentele și sub presiunile Războiului Civil și ale protejării tineretului bisericii. Mișcarea s-a încheiat în 1863, când a devenit o biserică. Cu șapte ani înainte, în 1856, Laodiceea a pus deoparte un mesaj de lumină nouă cu privire la însăși tema care a constituit prima descoperire profetică a lui William Miller.

Mișcarea millerită și lumina numită „începutul lanțului adevărului”, lumina „celor șapte vremi”, au fost descoperite conducerii mișcării laodiceane, care, treptat, a abandonat dorința de a susține „cele șapte vremi”, iar la sfârșitul a șapte ani („șapte vremi”), în 1863, au fost elaborate o nouă diagramă și un mesaj profetic, fără nicio referire la „cele șapte vremi”.

În 1863, încheierea profeției de șaiszeci și cinci de ani a lui Isaia a avut loc chiar acolo unde începuse, cu un război civil între nord și sud. Chestiunea sclaviei în 1863 fusese prefigurată de ducerea în robie a ambelor regate, cel de nord și cel de sud, în împlinirea «celor șapte vremuri», iar sclavia în care a fost dus Israel reprezenta în chip potrivit problema sclaviei de la sfârșit. 1863 reprezintă sfârșitul structurii profetice întemeiate pe profeția de șaiszeci și cinci de ani a lui Isaia.

Așa zice Domnul Dumnezeu: Nu va dăinui, nici nu se va împlini. Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rețin; și în șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:7-9.

Înțelegă corect, această profeție, care începe în 742 î.Hr., identifică trei repere într-un interval de șaiszeci și cinci de ani. Două dintre aceste repere marchează punctele de început ale unei perioade de două mii cinci sute douăzeci de ani de captivitate și robie pentru fiecare dintre împărățiile de nord și de sud ale lui Israel. În 742 î.Hr., împărățiile de nord și de sud erau angajate într-un război civil, iar cele zece seminții din nord încheiaseră o alianță cu Siria pentru a invada împărăția de sud, Iuda. Nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., cele zece seminții din nord au fost duse în robie de asirieni. Patruzeci și șase de ani mai târziu, în 677 î.Hr., asirienii l-au capturat pe Manase și l-au dus la Babilon. La două mii cinci sute douăzeci de ani după 723 î.Hr. se ajunge la 1798, timpul sfârșitului și începutul versetului patruzeci. Patruzeci și șase de ani mai târziu, "cele șapte vremuri" împotriva împărăției de sud, care au început în 677 î.Hr., s-au încheiat în 1844. Nouăsprezece ani mai târziu, în 1863, caracteristicile profetice ale anului 742 î.Hr. sunt reprezentate întocmai, la literă. Un război civil între împărăția de nord și cea de sud este în desfășurare atât în 742 î.Hr., cât și în 1863. În 742 î.Hr., profeția dată de Isaia regelui nelegiuit Ahaz privea robia iminentă atât a împărăției de nord, cât și a celei de sud, iar în 1863, chiar în miezul Războiului Civil, președintele Lincoln a proclamat Proclamația de Emancipare, începând procesul de desființare a sclaviei. Avertizarea dată regelui nelegiuit Ahaz în 742 î.Hr. a fost rostită în Țara Glorioasă literală,

tipificând mesajul vestit de Lincoln în Țara Glorioasă spirituală.

Șapte ani după ce mesajele despre „șapte vremi” ale lui Hiram Edson au fost publicate în 1856, adventismul a produs diagrama din 1863, care a înlăturat învățătura millerită despre șapte vremi, punând astfel sub semnul întrebării o mulțime de pasaje în care Ellen White învață că trebuie să repetăm soliile milleriților și, de asemenea, să le apărăm atunci când sunt atacate. În același an au devenit o biserică înregistrată în mod legal. Se poate scrie mai mult despre 1863 și implicațiile sale profetice, dar aici notez că există mai mulți martori, atât interni, cât și externi, care identifică rebeliunea din 1863, fie rebeliunea externă, cu statele sudiste, fie rebeliunea internă, prin respingerea primului adevăr fundamental. 1863 este unul dintre evenimentele din istoria versetului patruzeci care reprezintă o piatră de hotar ce face parte din „evenimentele legate de închiderea timpului de probă”.

1863 coincide cu începutul celor patruzeci de ani în pustie pentru Israelul literal din vechime. La sfârșitul celor patruzeci de ani, Iosua a condus Israelul din vechime în Țara Făgăduinței și au dărâmat Ierihonul și au rostit un blestem asupra oricui ar reconstrui Ierihonul. În 1863, conducerea adventismului laodicean a reconstruit Ierihonul. 1863 este reprezentat atât la începutul, cât și la sfârșitul celor patruzeci de ani în pustie. 1863 este un reper profetic care leagă împreună istoria liniilor externe și interne ale istoriei versetului patruzeci. Există a șaptea biserică, „o biserică judecată”, așa cum înseamnă cuvântul „Laodicea”, care intră într-o perioadă reprezentată de moartea unei întregi generații în pustie. În același timp, primul președinte republican îndeplinește lucrarea eliberării sclavilor, prefigurând astfel pe ultimii președinți republicani care vor institui legea marțială într-o perioadă de criză ce duce la ceea ce inspirația numește „ruina națională.”

În reperatele începutului sunt reprezentate reperatele sfârșitului, iar evenimentele legate de încheierea judecății au fost preînchipuite în evenimentele legate de deschiderea judecății. Răzvrătirea de la Cadeș, prin respingerea soliei lui Iosua și Caleb, la începutul celor patruzeci de ani, a preînchipuit răzvrătirea lui Moise, când a lovit Stânca la Cadeș, la sfârșitul celor patruzeci de ani. Anul 1863 identifică legea duminicală, acolo unde Laodiceea este vărsată din gura Domnului, și unde cei douăzeci și cinci de bătrâni din Ierusalim se închină soarelui în capitolul opt din Ezechiel, și unde Șilo se repetă asupra celor ce se încred în cuvintele mincinoase: „Templul Domnului suntem noi.”

Vom continua acest studiu despre Panium în articolul următor.